

**Demokratia- ja julkisoikeusosasto**

**EU-oikeus ja tietosuoja**

Jaana Jääskeläinen, Amanda Mäkelä

**Lausunto**

17.1.2023

## **U 98/2022 vp Valtioneuvoston kirjelmä eduskunnalle komission ehdotuksesta Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi toimenpiteistä julkisen sektorin yhteentoimivuuden korkean tason saavuttamiseksi unionissa (Yhteentoimiva Eurooppa - säädös)**

Eduskunnan hallintovaliokunta on pyytänyt oikeusministeriöltä kirjallisen asiantuntijalausunnon valtioneuvoston kirjelmästä U 98/2022 vp. Valiokunta on pyytänyt arvioimaan erityisesti kirjelmässä tarkoitetun asetusehdotuksen oikeusperustaa sekä toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteiden mukaisuutta.

### **Oikeusperusta**

EU-säädösehdotuksen oikeusperusta osoittaa, mihin perussopimuksen artiklaan perustuvaa, EU:lle annettua toimivaltaa komissio esittää käytettävän säädöksen antamisessa. Oikeusperusta valitaan tapauskohtaisen harkinnan perusteella, jonka on EU-tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perustuttava objektiivisiin seikkoihin, jotka voivat olla tuomioistuimen suorittaman valvonnan kohteena ja joihin kuuluvat erityisesti säädöksen tarkoitus ja sisältö. EU-tuomioistuin on vakiintuneesti katsonut, että lainsäätäjän olisi mahdollisuuksien mukaan pyrittävä käyttämään vain yhtä oikeusperustaa. Vaikka säädöksellä olisi kaksi eri tarkoitusta tai siihen

**Postiosoite**

**Postadress**

Oikeusministeriö  
PL 25  
FI-00023 Valtioneuvosto  
Finland

**Käyntiosoite**

**Besöksadress**

Eteläesplanadi 10  
00130 Helsinki  
Finland

**Puhelin**

**Telefon**

0295 16001  
Internat.  
+358 295 16001

**Faksi**

**Fax**

09 160 67730  
Internat.  
+358 9 160 67730

**S-posti, internet**

**E-post, internet**

kirjaamo.om@gov.fi  
www.oikeusministerio.fi  
www.justitieministeriet.fi

sisältyisi useampia eri tekijöitä, on tuomioistuimen mukaan silti pyrittävä yksilöimään jokaisen toimen pääasiallinen tai määräävä tarkoitus tai tekijä, jonka perusteella ainoa käytettävä oikeusperusta määräytyy. Lainsäätäjän on siis ensin pyrittävä yksilöimään ehdotuksen olennainen luonne ja erottamaan toimen ensisijaiset ja keskeiset vaikutukset sen liitännäisistä tekijöistä ja välillisistä vaikutuksista.

U-kirjelmässä tarkoitetun Yhteentoimiva Eurooppa –säädöksen oikeusperustaksi komissio esittää Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (SEUT) 172 artiklaa, jonka mukaan EP ja neuvosto vahvistavat 171 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut suuntaviivat ja muut toimenpiteet. Komissio ei täsmennä, mistä SEUT 171 artiklan 1 kohdassa tarkoitetusta toimesta/toimista on kyse. Vaikuttaa siltä, että kyseeseen tulevat lähinnä toisessa luetelmakohdassa mainitut teknisen standardoinnin alan toimet verkkojen yhteentoimivuuden turvaamiseksi. Tavoitteiden osalta SEUT 171 artiklassa viitataan 170 artiklaan.

SEUT 170 artiklan 1 kohdassa määritellään, että kyse on sisämarkkinoiden toteuttamiseen (SEUT 26 artikla) sekä taloudelliseen, sosiaaliseen ja alueelliseen yhteenkuuluvaisuuteen (SEUT 174 artikla) liittyvien tavoitteiden toteuttamisesta. Unionin toiminnan kohteena ovat mm. teletoiminnan infrastruktuurit ("telecommunications infrastructures"), joita koskevien Euroopan laajuisten verkkojen perustamiseen ja kehittämiseen unioni myötävaikuttaa. Tavoitteena on sen mahdollistaminen, että unionin kansalaiset, taloudelliset toimijat sekä alueelliset ja paikalliset yhteisöt voivat saada täyden hyödyn sellaisen alueen toteuttamisesta johtuvista eduista, jolla ei ole sisäisiä rajoja. Artiklan 2 kohdassa puolestaan todetaan, että unioni pyrkii edistämään toiminnallaan kansallisten verkkojen yhteenliittämistä ja yhteentoimivuutta ("interconnection and interoperability") sekä pääsyä tällaisiin verkkoihin avointen markkinoiden ja kilpailumarkkinoiden järjestelmässä.

Keskeistä ehdotuksen oikeusperustan arvioinnin kannalta vaikuttaisi olevan ensinnäkin se, voidaanko katsoa sääntelyn koskevan "Euroopan laajuisten verkkojen perustamista ja kehittämistä teletoiminnan infrastruktuurin alalla" (SEUT 170 (1) kohta) ja/tai "kansallisten verkkojen yhteenliittämisestä ja yhteentoimivuudesta sekä pääsystä tällaisiin verkkoihin ((SEUT 170 (2) kohta). Toinen arvioinnin kohde on se, onko kyse "teknisestä standardoinnista

verkkojen yhteentoimivuuden turvaamiseksi" (SEUT 171 (1) toinen luettelukohta).

Mitä tulee SEUT 171 artiklan käsitteeseen "tekninen standardointi verkkojen yhteentoimivuuden turvaamiseksi" niin ehdotuksen mukaan yhteentoimivuusratkaisulla tarkoitettaisiin "teknistä eritelmaa, kuten standardia, tai muuta ratkaisua, kuten viitekehystä, ohjeistoa ja sovellusta, jossa kuvataan oikeudellisia, organisatorisia, semanttisia tai teknisiä vaatimuksia, jotka verkko- ja tietojärjestelmän on täytettävä rajat ylittävän yhteentoimivuuden parantamiseksi". U-kirjelmässä ei kyseenalaisteta sitä, etteikö ehdotus koskisi tällaista teknistä standardointia.

Sen sijaan U-kirjelmässä todetaan, että "ei ole ilmeistä, että ehdotettu asetus pääasiallisesti kohdistuu SEUT 170 artiklan 1 kohdan mukaisesti Euroopan laajuisten verkkojen perustamiseen ja kehittämiseen liikenteen, teletoiminnan tai energian infrastruktuurin aloilla, sillä asetuksella näytetään tavoiteltavan viime kädessä julkishallinnon sähköisten palveluiden ja tiedonvaihdon yhteentoimivuutta". Tämän vuoksi U-kirjelmässä todetaan, että jatkovalmistelussa olisi syytä selvittää, miltä osin esimerkiksi jäsenvaltioiden kansallisten julkisten palveluiden tarjoamisen ja hallinnoinnin säänteleminen kuuluu Euroopan unionin toimivaltaan. SEUT 170 artiklan 2 kohdan määräystä ei käsitellä.

SEUT 170-172 artiklan määräykset on lisätty perussopimukseen jo Maastrichtin sopimuksella ja niistä on 1990-luvulta jonkin verran oikeuskäytäntöä. Asiassa C-271/94 oli kyse järjestelmästä, jossa jäsenvaltioiden välistä tavarakauppaa koskevat tiedot kerättiin suoraan lähettäjiltä ja vastaanottajilta menetelmillä, joilla varmistettiin näiden tietojen perusteellisuus, luotettavuus ja ajanmukaisuus. Järjestelmää koskevalla neuvoston päätöksellä oli "pääasiallisesti tarkoitus turvata kansallisten verkkojen yhteentoimivuus teknisillä operatiivisluonteisilla toimilla". EU-tuomioistuin totesi, että "on kiistämätöntä, että televiestinnän alalla Euroopan laajuisten verkkojen perustaminen ja kehittäminen edellyttää kansallisten verkkojen yhteenliittämistä ja yhteentoimivuutta sekä pääsyä kansallisiin verkkoihin" (k. 26). Tuomioistuin piti SEUT 172 artiklaa vastannutta SEU 129 artiklan d kohtaa oikeana oikeusperustana ko. säännöksille.

Myös asiassa C-22/96 (johon komissio viittaa ehdotuksen alaviitteessä 23) todettiin, että "Euroopan laajuisten verkkojen perustaminen ja kehittäminen

televiestinnän alalla merkitsevät jo sinänsä jäsenvaltioiden verkkojen yhteenliittämistä ja yhteentoimivuutta sekä pääsyä tällaisiin verkkoihin", minkä lisäksi riidanalaisessa päätöksessä oli lukuisia säännöksiä yhteentoimivuuden varmistamisesta. Kyseessä olleen neuvoston päätöksen tavoitteena oli "turvata läheinen yhteistyö jäsenvaltioiden toimivaltaisten hallintojen välillä sekä niiden ja yhteisön toimielinten välillä käyttämällä telemaattista tekniikkaa tietojenvaihdossa", erityisesti varmistamalla "jäsenvaltioiden sisäisten telemaattisten järjestelmien yhteentoimivuus". Siinäkin tapauksessa SEU 129 artiklan d kohta oli tuomioistuimen mukaan oikea oikeusperusta.

Edellä mainituissa tapauksissa EU-tuomioistuin ei erityisemmin analysoinut sitä, oliko kyse "Euroopan laajuisten verkkojen perustamisesta ja kehittämisestä teletoiminnan infrastruktuurin alalla", vaan näytti pitävän oikeusperustan käyttämisen osalta riittävänä sitä, että kyse oli jäsenvaltioiden sisäisten tietojärjestelmien yhteentoimivuuden varmistamisesta.

SEUT 171-172 artiklojen nojalla on myös annettu sääntelyä, jossa oikeusperustaa on tulkittu melko laajasti, esimerkiksi asetus 2019/517 .eu- aluetunnuksen toteuttamisesta ja toiminnasta. Sillä toteutetaan maantieteellinen .eu- aluetunnus, jotta voidaan tukea digitaalisia sisämarkkinoita, rakentaa unionin verkkoidentiteetti ja edistää rajatylittäviä verkkotoimintoja. Läheisesti nyt käsiteltävänä olevaan ehdotukseen näyttää liittyvän asetus 2021/694 Digitaalinen Eurooppa -ohjelman perustamisesta, jossa säädetään rahoituksesta mm. eurooppalaisten julkishallintojen nykyaikaistamiseen, esim. yhteentoimivuuspuitteiden ja kehitettyjen ratkaisujen yhteentoimivuuden toteuttamista koskeviin erityistoimiin. Asetuksen 8 artikla koskee digitaalisten valmiuksien käyttöönottoa ja parasta käyttöä sekä yhteentoimivuutta: "unionin rahoitusosuudella on pyrittävä seuraaviin operatiivisiin tavoitteisiin digitaalista kuilua kavennettaessa: [...] g) yhteentoimivien digitaalisten ratkaisujen, muun muassa digitaalisen hallinnon ratkaisujen, suunnittelun, testauksen, toteutuksen, käyttöönoton ja ylläpidon tukeminen sellaisia unionin tason julkisia palveluja varten, joiden tavoitteena on innovoinnin edistäminen ja yhteisten puitteiden vahvistaminen datavetoisten uudelleenkäytettävien ratkaisujen alustan kautta julkishallintojen palvelujen täyden potentiaalin saamiseksi kansalaisten ja yritysten käyttöön". Komissio viittaa nyt käsiteltävänä olevan ehdotuksen oikeusperustaa koskeissa perusteluissaan viimeksi mainittuun säädökseen.

Ottaen huomioon edellä mainitun tuomioistuin- ja säädöskäytännön vaikuttaa siltä, että SEUT 172 artiklan käyttäminen oikeusperustana on perustunut SEUT 170-171 artiklan määräysten verrattain laajaan tulkintaan. Komission ehdotuksen mukaan "asetuksessa säädetään toimenpiteistä, joilla edistetään julkisten palvelujen tarjoamiseen tai hallinnointiin unionissa käytettävien verkko- ja tietojärjestelmien yhteentoimivuutta rajojen yli vahvistamalla julkisen sektorin yhteentoimivuuden yhteiset säännöt ja koordinoitupuitteet tavoitteena edesauttaa yhteentoimivan Euroopan laajuisen digitaalisten julkisten palvelujen infrastruktuurin kehittymistä". Yksityiskohtaisissa perusteluissa todetaan asetuksen kohteesta, että se on "julkisten palvelujen tarjoamiseen tai hallinnointiin unionissa käytettävien verkko- ja tietojärjestelmien maiden rajat ylittävän yhteentoimivuuden eurooppalaisen verkoston perustaminen ja olemassa olevien kansallisten julkisten palvelujen välisten yhteyksien tukeminen". Ehdotus näyttää siis vähintäänkin kytkeytyvän SEUT 170 artiklassa tarkoitettuihin tavoitteisiin sellaisina, kuin EU-tuomioistuin on niitä oikeuskäytännössään tulkinnut.

U-kirjelmän mukaan jatkovalmistelussa olisi arvioitava, tulisiko oikeusperustana pikemminkin olla hallinnollista yhteistyötä koskeva SEUT 197 artikla. Kyseisen määräyksen keskeinen sisältö on oikeusperustan näkökulmasta 2 kohta, jossa todetaan, että "unioni voi tukea jäsenvaltioiden ponnisteluja parantaa hallinnollista valmiuttaan panna unionin oikeus täytäntöön. Tähän toimintaan voi erityisesti kuulua tietojenvaihdon ja virkamiesvaihdon helpottaminen sekä koulutusohjelmien tukeminen. Jäsenvaltio ei ole velvollinen ottamaan vastaan tällaista tukea". Tämä määräys voisi kenties tulla kyseeseen oikeusperustana, jos asetus annettaisiin sisällöltään ja soveltamisalaltaan huomattavasti suppeampana kuin mitä komissio esittää, esimerkiksi siten, että sen soveltaminen rajoittuisi vain niihin julkisiin palveluihin, joita koskevaa EU-säätelyä on annettu, eikä säädös olisi miltään osin jäsenvaltioiden viranomaisia velvoittava.

Kuten edellä on todettu SEUT 170 artiklan 1 kohdassa määritellään, että Euroopan laajuisten verkkojen perustamiseen ja kehittämiseen myötävaikutetaan EU:ssa mm. sisämarkkinoihin (SEUT 26 artikla) liittyvien tavoitteiden toteuttamiseksi. Komissio perustelee ehdotustaan sillä, että julkisen sektorin digitaalisten palvelujen korkeatasoinen yhteentoimivuus on olennaisen tärkeää digitaalisten sisämarkkinoiden kannalta. Jos ehdotettua asetusta ei olisi mahdollista perustaa SEUT 172 artiklan määräykseen,

sisämarkkinoiden toteuttamista koskeva SEUT 114 artikla voisi tulla kyseeseen. Se on luonteeltaan toissijainen oikeusperustamääräys, jota voidaan soveltaa sisämarkkinatavoitteiden toteuttamiseksi, jollei perussopimuksissa toisin määrätä; toisin sanoen kun perussopimuksissa ei ole toista, ko. säädöksen kannalta asianmukaisempaa oikeusperustaa.

### **Toissijaisuusperiaate**

Toissijaisuus- eli subsidiariteettiperiaate on EU:n toimivallan käyttöä koskeva periaate eli se on relevantti vain, jos ehdotuksella on asianmukainen oikeusperusta perussopimuksessa. SEU 5 artiklan 3 kohdan mukaan toissijaisuusperiaate koskee vain aloja, jotka eivät kuulu unionin yksinomaiseen toimivaltaan. Mikään edellä mainituista oikeusperustamääräyksistä ei koske unionin yksinomaiseen toimivaltaan kuuluvaa alaa, joten toissijaisuusperiaate soveltuu ehdotukseen.

SEU 5 artiklan 3 kohdan mukaan unionin toiminta on mahdollista vain, jos suunniteltujen toimenpiteiden tavoitetta ei voida "riittävällä tavalla saavuttaa" jäsenvaltioiden tasolla, ja jos tavoite voidaan "toiminnan laajuuden tai vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla". Komissio perustelee ehdotuksensa toissijaisuusperiaatteen mukaisuutta toteamalla, että "toimenpiteitä, joilla tuetaan maiden rajat ylittävää julkisen sektorin yhteentoimivuutta koko EU:ssa, ei voida toteuttaa pelkästään jäsenvaltioiden toimin, vaan ne edellyttävät koordinoitua EU:n tasolla. EU:n laajuisen jäsennellyn yhteistyön kehittäminen julkisen sektorin yhteentoimivuuden tukemiseksi on luonteeltaan EU:n tasolla toteutettava tehtävä."

Komission perustelut ovat siinä suhteessa vakuuttavia, että on vaikea nähdä, miten jäsenvaltiot voisivat yksin säännellä ehdotuksessa tarkoitettua jäsenvaltioiden välistä yhteistyötä. U-kirjelmästä käy kuitenkin ilmi, että asetus vaikuttaisi ulottuvan myös sellaisiin julkishallinnon palveluihin, joista ei ole säädetty unionin lainsäädännössä ja joita ei ole tarkoitettu EU:n laajuisiksi, minkä vuoksi valtioneuvosto pitää tarpeellisenä arvioida, onko ehdotus kaikilta osin toissijaisuusperiaatteen mukainen.

Toissijaisuusperiaate ei ole pelkästään – eikä edes pääasiassa – oikeudellinen periaate, vaan sen mukaisuuden arviointi edellyttää tarkoituksenmukaisuusharkintaa. EU-tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan lainsäätäjälle on annettava laaja harkintavalta

aloilla, joilla siltä edellytetään poliittisten, taloudellisten ja sosiaalisten valintojen tekemistä ja joilla sen on suoritettava monitahoisia arviointoja. Toimenpide voidaan unionin tuomioistuimen mukaan katsoa lainvastaiseksi ainoastaan, jos kyseinen toimenpide on ilmeisen soveltumaton toimivaltaisen toimielimen tavoitteleman päämäärän saavuttamiseen. Tarkoituksenmukaisuusperusteilla sen toissijaisuusperiaatteen mukaisuus voidaan kuitenkin silloinkin kiistää poliittisessa päätöksenteossa.

### **Suhteellisuusperiaate**

Suhteellisuusperiaate on unionin oikeuden yleinen oikeusperiaate, jonka yksi ilmentymä on SEU 5 artiklan 4 kohdan määräys: sen mukaan unionin toiminnan sisältö ja muoto eivät saa ylittää sitä, mikä on tarpeen perussopimusten tavoitteiden saavuttamiseksi. Tässä yhteydessä on kyse EU:n toimivallan käyttöä koskevasta periaatteesta.

Unionin toiminnan muodolla viitataan säädöstyyppiin, erityisesti kysymykseen siitä, tulisiko sääntely toteuttaa asetuksella vai direktiivillä. Asetus vaikuttaa tässä yhteydessä oikealta valinnalta ottaen huomioon, että säädöksellä luodaan eurooppalaisia yhteistyöelimiä ja -menetelmiä esim. rajat ylittävän yhteentoimivuuden hallinnointiin. Sellaiseen sääntelyyn asetukset sopii paremmin kuin direktiivi, joka edellyttäisi "muuntamista" kansalliseksi lainsäädännöksi.

Unionin toiminnan sisältö puolestaan viittaa sääntelyn sisältöön: se ei saa ylittää sitä, mikä on tarpeen perussopimusten tavoitteiden saavuttamiseksi. Myös suhteellisuusperiaatteen osalta EU-tuomioistuin on katsonut, että EU:n lainsäätäjälle on jätettävä sille myönnetyn toimivallan käyttämisessä laaja harkintavalta aloilla, joilla sen toiminnalta edellytetään sekä poliittisten että taloudellisten tai sosiaalisten valintojen tekemistä ja joilla sen on suoritettava monitahoisia arviointoja. Tuomioistuimen noudattama kriteeri sen arvioidessa, onko toimi suhteellisuusperiaatteen mukainen vai ei, on tässäkin yhteydessä se, onko kyseinen toimenpide ilmeisen soveltumaton tavoitellun päämäärän saavuttamiseksi. Mutta vaikka lainsäätäjällä on laaja harkintavalta, sen on tuomioistuimen mukaan perustettava toimenpiteen valinta objektiivisiin kriteereihin ja tarkasteltava kaikkia sen tilanteen kannalta merkityksellisiä seikkoja ja olosuhteita, jota toimella aiotaan säännellä. Lainsäätäjän on arvioitava näiden tietojen perusteella, ovatko valitulla toimenpiteellä

tavoiteltavat päämäärät omiaan oikeuttamaan tiettyjen toimijoiden osalta jopa huomattavatkin epäedulliset seuraukset.

Suhteellisuusperiaatteeseen vetoaminen edellyttää, että voidaan näyttää, minkälainen toiminta täyttäisi sen, mikä on tarpeen kyseessä olevan tavoitteen toteuttamiseksi ja millä perusteilla tavoitteen katsottaisiin olevan saavutettavissa vähemmän pakottavin keinoin. Huomioon otettavia seikkoja voivat olla esimerkiksi aloitteesta johtuvat perusoikeuksien rajoitukset sekä haitallisten seurausten, kuten taloudellisten tai hallinnollisten kustannusten, oikeasuhtaisuus tavoiteltuun päämäärään nähden. U-kirjelmässä viitataan siihen, että asetuksen mukaisista velvoitteista aiheutuvat kustannukset voivat osoittautua suhteettomiksi palveluiden tavoitteita ajatellen tai johtaa siihen, että ratkaisuja ei enää kehitetä sen vuoksi, että asetuksella luodut velvoitteet esimerkiksi yhteentoimivuusratkaisujen jakamiseen muiden saataville osoittautuvat liian raskaiksi.

### **Henkilötietojen suoja**

Asetusehdotus on merkityksellinen perustuslain 10 §:n 1 momentissa ja perusoikeuskirjan 8 artiklassa turvautun henkilötietojen suojan näkökulmasta. Ehdotuksessa ehdotetaan EU:n yleistä tietosuojaa-asetusta (EU) 2016/680 sekä nk. toimielinten tietosuojaa-asetusta (EU) 2018/1725 täsmentävää sääntelyä henkilötietojen käsittelystä ja sen valvonnasta. Asetuksen 11 ja 12 artiklassa säädettäisiin sääntelyn testiympäristöjen perustamisesta ja niihin osallistumisesta.

Asetuksella luotaisiin oikeusperusta henkilötietojen käsittelylle sääntelyn testiympäristöissä. Ehdotettava sääntely olisi ehdotuksen mukaan tarpeen mahdollisten tietosuojaan liittyvien riskien ennaltaehkäisemiseksi ja hallinnoimiseksi. Tältä osin asetusta sisältäisi säännökset muun muassa testiympäristöön liittyvistä vastuista ja valvonnasta sekä edellyttäisi jäsenvaltioiden toimivaltaisilta tietosuojaviranomaisilta osallistumista testiympäristöjen toimintaan. Ehdotuksen mukaan tietosuojaviranomaisten osallistumisen testiympäristön toimintaan ei tulisi vaikuttaa niille EU:n tietosuoja-sääntelyssä säädettyihin valvonta- ja toimivaltuuksiin. Kuten U-kirjelmässä nostetaan esiin, ehdotetut säännökset testiympäristöjä valvovien viranomaisten rooleista edellyttäisivät kuitenkin vielä tarkempaa arviointia.



Jatkovalmistelussa tulisi varmistaa lisäksi, minkälaisia henkilötietoja testiympäristöissä käsiteltäisiin. Mikäli käsiteltävät tiedot olisivat luonteeltaan arkaluonteisia, tulisi jatkovalmistelussa varmistaa, että ehdotettava sääntely on yhteensopivaa yhtäältä EU:n tietosuojasääntelyn kanssa (huomioiden erityisiin henkilötietoryhmiin kuuluvien tietojen käsittelyä koskevat reunaehdot) ja toisaalta ottaa huomioon perustuslakivaliokunnan lausuntokäytännön arkaluonteisina pidettävien henkilötietojen käsittelyn osalta. Valiokunta on kiinnittänyt erityistä huomiota siihen, että arkaluonteisten tietojen käsittely rajataan täsmällisillä ja tarkkarajaisilla säännöksillä vain välttämättömään (ks. PeVL 14/2018 vp ja siinä mainitut lausunnot).

Asetusehdotuksen suhdetta EU:n tietosuojasääntelyyn tulisi edellä mainittu huomioiden arvioida jatkovalmistelussa vielä tarkemmin ja varmistaa, että ehdotetut henkilötietojen käsittelyä koskevat säännökset ovat yhteensopivia EU:n tietosuojasääntelyn kanssa.